

llibre és dedicada a un gran bloc o compendi que «inclou, en una primera part sobre morfologia dels mots simples, la classificació dels termes segons les declinacions a què pertany l'ètim llatí. Inclou també, en una segona part, la classificació i l'estudi dels termes compostos.

S'analitzen seguidament els termes compostos mitjançant prefixos, els formats a base de la combinació de radicals greco-llatins i els compostos pròpiament dits. Finalment compendia altres aportacions lingüístiques i, en apèndix, aporta informació etimològica sobre alguns noms de famílies (categoria taxonòmica).

S'ha dit que la feina de Carles Riera en l'estudi del camp del llenguatge científic ha anat configurant una nova disciplina dins els estudis lingüístics. La base de tota aquesta feina és una gran quantitat d'observacions que li han facilitat d'extreure conclusions sobre els termes estudiats del llenguatge científic, per mitjà d'una rigorosa metodologia. Tot això li ha permès de demostrar l'estabilitat dels termes estudiats, amb la recurrència de les normes morfològiques o gramaticals, aspectes que demostren la fiabilitat dels models d'anàlisi. Tot plegat ens mena a admetre que l'autor aporta a la història de la nostra llengua el perfil que ha de caracteritzar aquesta nova disciplina de què parlem i que ben segur que passarà a impartir-se en les universitats dels Països Catalans. ♦

El català, una llengua del món

Anna Porquet i Botey

Albert Vila

Una llengua entre cinc mil: el català

Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona 2000

Albert Vila ja havia publicat amb anterioritat «*De debò som una nació?*» (1995), on recollia i ampliava un seguit d'interessants articles de contingut polític, ideològic i sociolingüístic que havia publicat en el diari *Avui* i les revistes *Escola Catalana*, *Debat Nacionalista* i la desapareguda *La Nació* entre els anys 1989 i 1994. En aquells articles, no exempts d'ironia, l'autor reflexionava sobre el catalanisme, mostrava la seva preocupació davant la provincialització de la societat catalana i la manca d'un marc de referències propi, efectuava comparacions entre Catalunya i altres realitats nacionals d'Europa i demanava que els dirigents polítics modifiquessin les seves actituds conformistes i es col·loquessin –tal com els pertoca– al capdavant de la societat civil i no pas en les posicions tèbies i contradictòries a què ens tenen acostumats.

Amb aquest nou llibre (*Una llengua entre cinc mil: el català*), Albert Vila deixa de banda l'enfocament polític i efectua un exercici lingüístic on demostra que totes les llengües del món parteixen d'un marc conceptual comú que les fa semblants malgrat les seves evidents diferències. Per a fer-ho se serveix d'exemples extrets de nombroses llengües d'arreu del planeta (des de l'omnipresent anglès fins a l'exòtic tagàlog, passant pel basc, el suec, el francès, el japonès, etc.) i pren el català com a punt de partida per a exemplificar els trets que les allunyen o les separen. La seva exhaustiva anàlisi és purament descriptiva, perquè no pretén explicar els fenòmens lingüístics i la seva

incidència entre les diverses llengües, sinó que el seu objectiu és, tal com diu ell mateix en la introducció, «donar un tast de la fascinant varietat de les llengües humanes i de la profunda unitat subjacent».

Si l'anterior llibre de Vila era del tot recomanable pel que significava de crida a la conscienciació nacional i a la militància lingüística, aquest nou treball ho és també per a totes les persones interessades en l'estructura interna de les llengües i les comparacions que s'hi poden establir. I l'autor no hi defuig el compromís, perquè, al cap i a la fi, ocupar-se de la nostra llengua i emmarcar-la dins el gran concert mundial de les llengües (on, a més, es compta entre el 5 % de les més parlades) no deixa de ser una manera de demostrar la sensibilitat i el ferm interès envers la nostra identitat com a nació. ♦